

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/79/2023
Identifikačné číslo spisu:	4420010102
Dátum vydania rozhodnutia:	17.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4420010102.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného S. Ď. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 17. januára 2024 v Bratislave dovolanie obvineného S. Ď. podané prostredníctvom jeho obhajkyne Dr. jur. Zity Machlicovej Czibor proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 23. augusta 2022, sp. zn. 1To/54/2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. Ď. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 10. marca 2022, sp. zn. 4T/14/2022, uznal obvineného S. Ď. za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 201 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. a pri nezistení pritŕžujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený S. Ď. odvolanie zahlásené do zápisnice na hlavnom pojednávaní a následne odôvodnené písomným podaním z 9. mája 2022, o ktorom Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením z 23. augusta 2022, sp. zn. 1To/54/2022, tak, že ho postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 30. mája 2023 podal obvinený S. Ď. vlastným písomným podaním dovolanie, ktoré bolo 31. augusta 2023 odôvodnené aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne Dr. jur. Zity Machlicovej Czibor, pričom uplatnil dovolacie dôvody v súlade s ustanovením § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.

V rámci odôvodnenia podaného dovolania obvinený argumentoval, že rozhodnutie bolo založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu. Súd pri uznaní viny obvineného vychádzal z výpovedí svedkov a nezobral do úvahy dôvody spochybňujúce pravdivosť ich obsahu. Súd ďalej nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obvinený pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Obvinený tiež v dovolaní namietal, že políciou nebol riadne poučený o voľbe obhajcu a o možnosti radíť sa s ním o spôsobe obhajoby.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obsiahnuté v dovolaní obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. augusta 2022, sp. zn. 1To/54/2022, bol porušený zákon v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre z 23. augusta 2022, sp. zn. 1To/54/2022, ako aj rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 10. marca 2022, sp. zn. 4T/14/2020, vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby trestnú vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „prokurátor“) podaním z 27. septembra 2023 konštatujúc, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por., na základe ktorých sa obvinený domáha zrušenia rozhodnutí okresného a krajského súdu, nie sú dané.

K námietke obvineného v súvislosti s porušením práva obvineného na obhajobu prokurátor uviedol, že obvinený bol najprv vypočutý v procesnom postavení svedka 7. augusta 2019, pričom v tomto štádiu konania Trestný poriadok neumožňuje povinnú obhajobu svedka, nakoľko je táto viazaná na vznesenie obvinenia určitej osobe. Následne bol obvinený 12. novembra 2019 vypočutý v procesnom postavení obvineného. V rámci tohto výsluchu bol riadne poučený o práve zvoliť si obhajcu a v prípade, ak nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, o právo požiadať, aby mu bol obhajca ustanovený. Obvinený toto právo nevyužil a obhajcu si nezvolil. Prokurátor ďalej uviedol, že z celého vyšetrovacieho spisu, resp. z celého prípravného konania, ani z konania pred súdom nevyplynuli žiadne také okolnosti, ktoré by akokoľvek spochybňovali spôsobilosť obvineného náležite sa obhajovať. Tieto okolnosti obvinený nevysvetlil a nepreukázal ani vo svojom dovolaní. Doposiaľ v celom trestnom konaní neboli zistené žiadne dôvody či okolnosti zakladajúce povinnú obhajobu vo vzťahu k obvinenému, a teda nemohlo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti prokurátor uviedol, že neboli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Ďalej prokurátor uviedol, že podané dovolanie len formálne odkazuje na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, pretože z obsahu dovolania obvineného vyplývalo namietanie nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, avšak v podstate dovolanie obvineného smeruje k spôsobu vyhodnotenia dôkazov okresným súdom, ako aj krajským súdom, ktoré mali nesprávne vyhodnotiť jednotlivé dôkazy. Argumentácia obvineného bola výlučne skutkovej povahy, spočívala v nestotožnení sa so zisteným skutkovým stavom, ako aj vo vyjadrení nesúhlasu so spôsobom vyhodnotenia dôkazov súdmi. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor konštatoval, že neboli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Prokurátor vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu za zákonné a dostatočne odôvodnené, pričom v rámci trestného konania na súde bol skutkový stav, správnosť a úplnosť ktorého dovolací súd nemôže skúmať a meniť, náležitým spôsobom zistený prostredníctvom dôkazov, ktorých vykonaním bolo preukázané, že sa stal skutok, pre spáchanie ktorého bol obvinený, tento bol trestným činom a spáchal ho obvinený. Obvinenému bol okresným súdom uložený trest odňatia slobody, ktorý rešpektoval všetky ustanovenia Trestného zákona vzťahujúce sa na ukladanie trestov.

Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, uznesením podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.

Výjadrenie prokurátora bolo 3. októbra 2023 doručené obvinenému a 5. októbra 2023 doručené obhajkyňi obvineného. Do termínu konania neverejného zasadnutia dovolacieho súdu neboli doručené žiadne ďalšie vyjadrenia.

Dňa 24. novembra 2023 bolo dovolanie obvineného S. Ď. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací [§ 377 Tr. por.] predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov [§ 372 ods. 1 Tr. por.], prostredníctvom obhajcu [§ 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote [§ 370 ods. 1 Tr. por.], na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať [§ 370 ods. 3 Tr. por.] a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti [§ 374 Tr. por.]. Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [R 7/2011].

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v

konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ak obvinený v intenciách podaného dovolania namieta, že pri jeho prvom výsluchu na polícii nebol riadne poučený o tom, že má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radíť o spôsobe obhajoby, najvyšší súd poukazuje na zápisnicu o výsluchu obvineného z 21. novembra 2019 (č. l. 42), v zmysle ktorej bol obvinený poučený podľa § 34 Tr. por., čo potvrdil aj svojím podpisom a zároveň sa vyjadril, že „Zákonnému poučeniu na predtlačí zápisnice som v plnej miere porozumel a bol som zvlášť poučený podľa § 34 Tr. por. o práve nevypovedať, ktorého práva sa nevzdávam a vypovedať nechcem a nebudem.“ Obvinený ďalej v zápisnici uviedol, že „Bol som opätovne poučený vyšetrovateľkou PZ podľa poučení uvedených zápisnici o výsluchu obvineného, ktorým som náležite porozumel. Využívam svoje právo nevypovedať a preto vypovedať nechcem a nebudem a svoju sťažnosť následne odôvodním.“ Zápisnica bola nahlas diktovaná, obvinený vyhlásil, že jej obsah je v súlade s jeho výpoveďou, a preto nežiada jej opravu ani doplnenie.

Najvyšší súd tiež poukazuje na zápisnicu o zadržení obvineného zo 17. decembra 2019 (č. l. 33), kde bol obvinený opätovne poučený aj o tom, že svoje práva môže uplatňovať sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu a má právo zvoliť si obhajcu. Ďalej bolo súčasťou poučenia aj to, že ak nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, má právo žiadať, aby mu bol obhajca ustanovený, má právo žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na jeho výsluchu a bez jeho prítomnosti nevypovedať a má právo sa radíť so svojím obhajcom.

Z uvedených skutočností tak vyplýva, že obvinený bol riadne a zákonne poučený aj o možnostiach obhajoby, príp. o možnosti zvoliť si obhajcu (a to aj v prípade, ak nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku

alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, nakoľko sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ako aj námietka, že pri uznaní viny súd vychádzal z výpovedí svedkov, ktorí sa incidentu zúčastnili a vypovedali o jeho priebehu, pričom súd považoval tieto výpovede za pravdivé, aj keď obvinený uviedol dôvody spochybňujúce pravdivosť, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené obvinený namietal už v podanom odvolaní a krajský súd sa s touto dovolacou argumentáciou vysporiadal. Preto najvyšší súd poukazuje na vecne a argumentačne správne odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý k tejto otázke uviedol, že „V súlade s odôvodnením súdu I. stupňa odvolací súd opätovne pripomína, že obžalovaný bol usvedčený zo spáchania deliktu, v ktorom v priebehu viac ako pol roka sexuálne zneužíval maloletú desať ročnú dcéru jeho družky, s ktorou žil v spoločnej domácnosti a o ktorú sa spolu s partnerkou mal starať a vychovávať. Okrem samotnej maloletej poškodenej, ktorá o tejto skutočnosti vypovedala za prítomnosti psychológa, vypovedala o tom i matka maloletej poškodenej - svedkyňa S. O., ktorá prichytila obžalovaného, ako spolu s maloletou sa bozkávali v izbe, v ktorej boli sami a dcéra sa jej neskôr priznala, že mala s obžalovaným opakovane dokonaný pohlavný styk. I svedkovia, ktorí získali uvedený poznatok z druhej ruky a čerpali najmä z výpovede matky maloletej poškodenej potvrdili, že bola táto veľmi rozhorčená a charakterizovala pristihnutie druhu s jej dcérou slovami „Načapala som S. s dcérou v spálni“. Maloletá poškodená vo výsluchu, ktorý bol prerušený na podklade požiadavky prítomnej psychologičky, uviedla podrobnosti, za ktorých sa obžalovaný dotýkal maloletej a vykonával s ňou pohlavný styk. Tieto skutočnosti boli potvrdené gynekológom, ktorý konštatoval defloráciu panenskej blany maloletej poškodenej staršieho dátumu oproti dňu vyšetrenia. Psychologička skúmajúca osobnosť maloletej poškodenej pripomenula, že maloletá bola v čase znaleckého skúmania nezrelá, nedostatočne duševne štrukturovaná, infantilná, emočne a sociálne nezrelá a voči opačnému pohlaviu submisívna. Neuvedomovala si, aké sexuálne správanie k jej veku je akceptovateľné. Neboli u nej zistené schopnosti vymýšľať obsah prežitého alebo prázdne miesta v spomienkach dopĺňať iným ako reálnym obsahom. Nebola u nej zistená motivácia ku klamstvu.

Týmito dôkazmi zároveň bola vyvrátená obrana obžalovaného, ku ktorej postupne smerovali i výpovede matky maloletej poškodenej, ktorá odstupom času sa prikláňala na stranu obžalovaného v snahe vytvoriť dojem, že maloletá poškodená nesie vinu za všetko.

Všetky tieto dôkazy smerovali k usvedčeniu obžalovaného zo spáchaného deliktu a z toho dôvodu súd I. stupňa správne ustálil skutok v znení, ako je uvádzaný v napadnutom rozsudku.“

Obvinený vo svojom dovolaní zároveň uviedol, že pri uložení výšky trestu prvostupňový a odvolací súd nesprávne zohľadnili poľahčujúce okolnosti spočívajúce v tom, že obvinený pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že požiadavku, aby obvinený viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, nemožno vnímať len v kontexte prípadného porušovania

právnych predpisov, ale je potrebné pod tým rozumieť aj rešpektovanie všeobecne akceptovateľných spoločenských pravidiel. V zmysle spisového materiálu vyplýva, že obvinený opakovane páchal priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, opakovane sa hrubo správal voči iným osobám či rušil nočný klúd (č. l. 436 - 463). Preto záver krajského súdu že „Na strane obžalovaného neboli zistené priťažujúce okolnosti, ani poľahčujúce okolnosti a obžalovaný sám svojím prístupom k trestnému konaniu si nevytvoril možnosť pre nachýlenie týchto okolností vo svoj prospech a preto súd I. stupňa nemal inú možnosť, ako ukladať obžalovanému trest v zákonomnom rozmedzí. U obžalovaného sa jednalo o osobu, ktorá 2x atakovala Trestný zákon pre poruchový trestnoprávny delikt a v súčasnosti sa v oboch prípadoch hľadí, akoby nebol odsúdený. Evidovaných má 19 priestupkov prevažne na poli bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z tohto pohľadu potom uložený trest vo výmere 7 rokov sa javí ako absolútne správny a zákonný spolu i s určením ústavom na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.“ je vecne a argumentačne správny.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného S. Ď. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.